

BORS ANNA

Nagyapám gyászában

*Csupasz, vakítón fehér hát
átdörgölve kihűlt mosdókesztyűvel,*

*görbület, fele a gerinc hajlása,
fele a fáradtság, mely lehúzza a fejet,*

*a fáradtság, hogy mindezt el kell viselni,
múltat is cipelve, egy másik életet,*

*s a simogató vagy sietve dörgölő,
kerekeskocsit toló kezét,*

*mint egy mások által mosdatott hát,
olyanná váltam nélküled.*

Van egy pont

*Ki tudja, meddig
ez az utolsó estém itt,
és lásd, langyos.*

*Belém akasztott szavak
bolyongnak az éjben
helyettem,
kifordulnak a földből,
ha lesz még tavasz.*

*Van egy pont,
és jó, hogy pont itt,
ahol a kimondani
vágyott összefüggések
megértik a természet rendjét,
ahol csak az egyszerű,
az „erős” szökik szárba,
a többi lent marad,
semmi, csak a szín, az illat,
az élet hossza az,
amit meghatároznak.*

*Nincs itt kire gondolni,
annyi mindenkire kéne,
végül ezért marad egyedül az ember.*